

Motion till riksdagen 2006/07:Sf8

av Jan Ertsborn (fp)
med anledning av prop. 2006/07:49

Vissa regler om ränta i samband med återkrav

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen beslutar att den ränta som ska betalas om avbetalningsplan eller anstånd föreligger ska motsvara den av Riksbanken fastställda referensräntan med tillägg av två procentenheter.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om skyldighet för Försäkringskassan att utge ränta till enskild i de fall högre instans ändrar ett avslagsbeslut.

Motivering

I proposition 2006/07:49 lämnas förslag som möjliggör för Försäkringskassan att debitera ränta vid återkrav av socialförsäkringsförmåner. Detta har hittills inte varit möjligt på grund av att det saknats lagstöd. Propositionen i denna del är tillfredsställande. Det är också mycket tillfredsställande att en lägre räntesats används i de situationer då en avbetalningsplan gjorts upp eller anstånd med betalningen lämnats samt att Försäkringskassan ges möjlighet att helt eller delvis efterge kravet på ränta.

Den lägre räntesatsen vid avbetalning eller anstånd skall motsvara statens utlåningsränta med ett tillägg av två procentenheter och dröjsmålsräntan motsvara den av Riksbanken fastställda referensräntan med ett tillägg av åtta procentenheter. De båda tilläggens storlek följer samma modell som används i räntelagen (1975:635). Det gör också beräkningen av dröjsmålsräntan, som baseras på den av Riksbanken fastställda referensräntan (6 §). Däremot beräknas den lägre räntesatsen på statens utlåningsränta. Detta överensstämmer inte med räntelagen, som har en lägre räntesats i vissa fall, som även den beräknas på den av Riksbanken fastställda referensräntan (5 §). Motiven för att ha olika underlag för ränteberäkningarna förefaller mycket svaga och innebär otvivelaktigt merarbete för Försäkringskassan och är svåra att förstå för

Fel! Okänt namn på

enskilda. Det skulle därför vara en god regelförenkling och till nytta för alla parter att följa räntelagens systematik och bygga båda beräkningarna på den av Riksbanken fastställda referensräntan, som Kammarkollegiet har anfört i sitt remissyttrande.

En allmängiltig princip torde vara att alla betalningar som görs efter förfallodagen skall belastas med ränta. Förevarande proposition upptar endast möjlighet för Försäkringskassan att debitera ränta gentemot enskilda personer. Det förekommer emellertid också situationer där Försäkringskassan är i dröjsmål med utbetalningar och där den enskilde rimligen bör ha rätt till ränta på den försenade utbetalningen. Detta framkommer tydligast beträffande sådana situationer, där Försäkringskassan avslagit en ansökan men högre rätt ändrat Försäkringskassans beslut, oftast efter en mycket lång handläggningstid i våra förvaltningsdomstolar. Regeringen bör därför snarast införa en rätt till dröjsmålsränta för enskilda avseende tiden från Försäkringskassans avslagsbeslut och till dess ärendet slutligt avgjorts och utbetalning verkställt av Försäkringskassan i sådana fall där högre instans ger den enskilde rätt. Detta bör riksdagen ge regeringen till känna som sin mening.

Stockholm den 1 mars 2007

Jan Ertsborn (fp)